

РЕШЕНИЕ

№ 23136

гр. София, 04.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 02.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **669** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Т. Ш. /Т. S./, [дата на раждане], гражданин на Република Т., притежател на паспорт № U , издаден на 13.10.2017г. в [населено място], Република Т. със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Д, ет.9, офис 17/18 чрез адв. Н. И. Г., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване/виза вид "D" № 24010533 от 20.12.2024г., издаден от М. Р., консулско длъжностно лице на Република България в [населено място], Република Т. по заявление № 24010533 от 16.10.2024г.
В жалбата са поддържа, че отказа е незаконосъобразен, неоснователен и необоснован. Конкретно се сочи, че основанието на отказа по чл.10, т.17 от ЗЧРБ е изцяло на база лична преценка на издаващия орган, която е неправилна. Отказът не е мотивиран, фактически основания не са посочени. Твърди се, че жалбоподателят е роден през 1965г. в с М., [община], област К. с имената Т. Р. Ю. и същият като дете заедно със семейството си се е изселил в Република Т., лишен бил от българско гражданство през 1978г., през по-голяма част от живота си е живял в Т., където е създал семейство и деца, като през 2024г. се е пенсионира, но предвид влошената икономика и финансова криза в Република Т. решил да дойде в България да си купи жилище, да научи български език и да живее в България. Жалбоподателят поддържа, че с отказа се засяга правото му на свободно придвижване, закрепено в чл.2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и правото му на личен и семеен живот по чл.8 от КПЧОС. Искане се отмяна на отказа за получаване на виза „Д“ .
От фактическа страна съдът установи, че Т. Ш./Т. S./, гражданин на Република Т. е подал на

16.10.2024г. в Консулската служба на Република България в [населено място], Република Т. заявление № 24010533 за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване. По подаденото заявление е постановен отказ от 20.12.2024г., връчен на оспорващия чужденец на 03.01.2025г., като визата е отказана на основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ - апликанта не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно, преминаване, или летищен транзит, като допълнително в отказа е посочено: по данни на наемодателя, апликанта е устроен и живее в Р., няма ключ и лични вещи в жилището му. Няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ, целта е да идва на почивка в страната.

Приложен е договор за отдаване под наем от 26.09.2024г. на стая от апартамент в [населено място], [община] с наемодател Р. Х. Ю. срещу месечен наем от 10 лева. Няма клауза за датата на влизане в сила на договора.

Съдът е изискал и приложил като доказателство по делото становището на Началник група „Миграция“ – ОДМВР – К., дадено в хода на съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза, във връзка с изискването на чл.30, ал.2 от НУРИВОВР. В него са отразени и резултатите от извършената от служители на РУ- А. проверка на заявленият от чуждия гражданин адрес на пребиваване.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй оспореният отказ е връчен на 03.01.2025г. и жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на семеен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложена са заповеди за компетентност на ЗКС в посолството на Република България в Р. Т., издадени от Министъра на външните работи. Същият се явява законосъобразно издаден, при спазване на разпоредбите на процесуалния и материалния закон.

Съгласно чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. По чл.25, т.9 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Посоченото в издаденият административен акт правно основание за отказа - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Видно от доказателствата по преписката, чуждият гражданин Т. Ш. е роден в РБългария, изселил се е през 1978г. в Република Т. по силата на Изселническа спогодба между двете държави и е загубил българското си гражданство. Към заявлението за издаване на виза представя договор за наем на една стая от жилище в родното си село.

Проверка от Дирекция „Миграция“ – МВР – служители на РУ А. – ОДМВР К. на декларирания адрес на пребиваване в [населено място] на адрес [улица] е установила, че в наетата стая от тристаен апартамент няма лични вещи на Т. Ш.. Домакинът Р. Х. Ю. е попълнил въпросник относно целта и условията на заявеното пребиваване. Установено е, че заявителят работи в Р.,

целта му е да идва на почивка в страната и няма намерение да се установи да живее в Република България. За извършената проверка е изготвена докладна записка с рег. № 238-10289/19.11.2024г. Неоснователно е поради това възражението в жалбата за липса на мотиви за постановения отказ.

От горните и от представените към заявлението и събрани в хода на административното производство доказателства не може да се установи по категоричен начин желанието на Т. Ш. трайно да се установи на територията на страната, независимо, че е роден в България. Договорът за наем на една стая от апартамент, в който дори не е уговорена датата, от която ще влезе в сила, при положение, че е сключен предварително и много месеци преди административният орган да се произнесе по заявлението за виза, не може достоверно да докаже целта и условията на заявеното пребиваване. Представени са доказателства за наличие на сметка в българска банка, които също не изясняват целта на желаното от заявителя дългосрочно пребиваване. Чл. 30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим определя процедура, според която консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. В случая, становището на Дирекция „Миграция“ е отрицателно и въз основа на него е постановен отказ от КДЛ, като в хода на съдебното производство не се представиха нови доказателства, които да го опровергават.

Наведените в жалбата основания за нарушение на чл. 2 от Протокол №4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи относно признаването на някои права и свободи, освен вече провъзгласените в Конвенцията и в Протокол №1, както и правото му на личен и семеен живот, съобразно чл.8 от ЕКПЧ също са недоказани. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство. Твърдението за нарушено право на личен и семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Жалбоподателят няма сключен брак или семейство на територията на страната, за да бъде засегнато правото му на личен и семеен живот.

Жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ш. /Т. S./, [дата на раждане] , гражданин на Република Т., чрез адв. Н. И. Г., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване/виза вид "D" № 24010533 от 20.12.2024г., издаден от М. Р., консулско длъжностно лице на Република България в [населено място], Република Т. по заявление № 24010533 от 16.10.2024г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: